

[Knud Jespersen.]

nogen begyndelse, og der er ikke noget indhold, og konklusionen, den savnes, men alligevel er man i stand til at føre diskussioner i dette høje ting om alt det, der mangler, og at forklare, at her er vistnok noget, som vi alle sammen må interessere os for.

Jeg tror, fremtidens historieforskere vil konstatere, at dette var et historisk fænomen, at pludselig var der en række folkevalgte kvinder og mænd, der samlede sig — det var ganske vist 14 dage efter, at de burde være hjemsendt — og prøvede at finde ud af, ikke hvad der stod i de gamle runer, men hvad det var, hr. Poul Hartling mente med sandhedens time. Hvis man går lidt videre, så vil man se, at hr. Schlüter og de konservative — de er jo altid enten belastet eller begavet med et geni — har fundet ud af, at hr. Poul Hartling er fremtidens nøglebarn. Han har nøglen, siger hr. Schlüter, og bare vent, når sandhedens time kommer, så kommer hr. Poul Hartling med nøglen. Jeg vil bare sige for vores vedkommende: gud fri og bevar os for sådan et nøglebarn!

Der skal ikke være nogen tvivl om, hvordan vi har det med denne måde at diskutere problemerne på. Vi er og vi var og vil fortsat være imod reaktionære sammenrotninger af den art. Da jeg forstår, det kan støde nogle radikale, at man taler om en højre side af salen, så må jeg nøjes med at sige den højre side af dansk politik — her skærer jeg meget nænsomt nogle af de antikommunistiske betragtninger væk, som hr. Hilmar Baunsgaard skulle bruge for at udfylde taletiden. Det kan blive småt for enhver.

Statsministeren og jeg har fælles erfaringer, vi har engang været fagforeningsformænd. Det har statsministeren glemt, det husker jeg. Hvem af os, der var den bedste dengang, det ved jeg ikke, men hr. Anker Jørgensen var den næstbedste. Rent bortset fra det, så kunne statsministeren godt have forklaret: hvad er fuld beskæftigelse? Det gjorde statsministeren ikke. Jeg spurgte efter, om statsministeren sad inde med midler, kendskab, information, som kunne omstøde hele den økonomiske virkelighed, og så fik jeg jo en, jeg var lige ved at sige guddommelig tale om, at det var nødvendigt, at man købte for 2.400 mill. kr. fly, og 2.400 mill. kr. på 8 år, det var slet ikke 2.400 mill.

kr. nu, hvad jeg ikke har sagt. Det var 300 mill. kr. en gang hvert år, men i 8 år, så er det alligevel 2.400 mill. kr. Jeg vil gerne spørge statsministeren: hvad er fuld beskæftigelse? Hvis jeg kan få et svar på det, synes jeg, det ville være rimeligt, at vi diskuterer ud fra det. Det var nemlig det, hele vores tale og vores holdning var båret af. Vi var indstillet på, at man skulle have fuld beskæftigelse og beskæftigelsen skulle have forrang.

Jeg vil have lov til at bruge de sidste meget korte sekunder til bare at gøre to bemærkninger.

De folk på højrefløj — minus de radikale, nu og da i al fald — har haft så vældig travlt med at løse beskæftigelsesproblemer. De har prøvet at fremstille sig som fornyerne, men i virkeligheden er det jo en forældelse. De har prøvet at forklare, at man skal vende tilbage til den gamle metode, hvad enten det var hr. Schlüter eller det var venstres ordfører, og endnu værre om det var fremskridtspartiets, altså de frie kræfters frie spil. Vi vil ikke være med i en sådan udvikling. Det har spillet fallit, og kan man ikke ønske andet for socialdemokratiets programdebat, så måtte det dog være, at dette parti måtte komme til klarhed over, at hvis man skal søge samarbejde, så skal det være samarbejde for at løse problemerne i arbejderklassens interesser, i beskæftigelsesinteresser, og også for at opnå konfrontation med den højre side i dansk politik.

Vi har måttet høre meget i dag, der fortæller voldsomt om, hvor reaktionært man kan betragte tingene i en del af partierne. En konfrontation her ville i virkeligheden være den første forudsætning for at bevise viljen til, at man er indstillet på at sikre folk beskæftigelse, at man er indstillet på, at det ikke er lønninger, men det er de arbejdsfrie indtægter, der skal betale, at man er indstillet på at slå ind på en ny kurs.

Wilhelm (VS):

Jeg vil først gøre nogle bemærkninger til hr. Brusvang i anledning af hans lidt løse ridt hen over en Berlingske-artikel i dag om disse boligstøtteberegninger — det må blive meget kort ved denne lejlighed.

For det første så går beregningerne på en 10 års periode. Der blev udtrykkelig bedt om, at hvis det viser sig, at tendensen